

— Излѣзъ и посрещни ме, бабо Радо,
Медецъ, медецъ ти нося! — викалъ дѣдо.

Поела баба щѣрбата паница,
Качила я на горната полица.

И рекла му децата да наглежда.
Докато тя софрана ще нарежда.

Наглеждалъ дѣдо, божемъ, но задрѣмалъ —
Зеръ не е мигвалъ стана толко зъ време.

А нашитѣ малчугани дѣхъ запрѣли
И само съсъ очитѣ се разбрали.

Прѣвъ припналъ Петъръ, а следъ него Милка
Захвѣрила си бѣлата престилка.

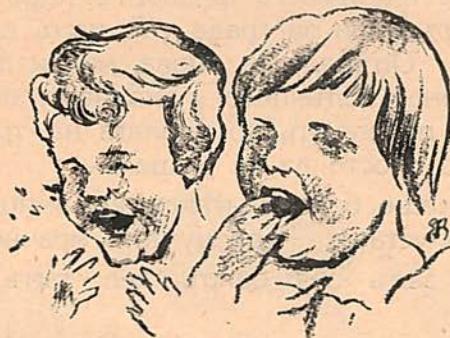
Нагѣрбилъ се той леко къмъ земята,
А стжпила му тя на рамената.

Затѣрсила нагоре съсъ очитѣ
И взела да пристѣга съсъ прѣститѣ.

Но въ бѣрзина блѣснала паницата
И въ мигъ медъ закапалъ отъ полицата.

Изцапани съ медеца сладъкъ, дветѣ
Най-лакомо си близели ржцетѣ.

Усѣтили дѣхътѣ на медъ, сърдити
Се втурали въ стаята пчелитѣ.

Развикали се внуитетата мили,
Че почнали пчелитѣ да ги жилятъ.

Довтасала отъ вѣнка баба Рада,
Събудилъ се отъ дрѣмката и дѣдо.

И що да видятѣ: малкитѣ, горкички,
Съ подути отъ пчеличкитѣ странички.

Атанасъ Душковъ